ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΤΟΣ ΚΑ'. ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 19 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1901 ΑΡΙΘ. 42

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ 25

Ἡ Συνδρομὴ προκαταβάλλεται

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1 Ἰανουαρίου
ἀποστελλόμεναι πρὸς τὸν Πρόεδρον ἢ τὸν Ταμίαν.

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Νικοπόλεως **ΔΩΡΟΘΕΟΣ** (πρόεδρος)
† Ὁ Μέγας Πρωτοσύγκελλος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
† Ὁ Ἀρχιγρ. τῆς Ἱ. Συνόδου ΦΩΤΙΟΣ
† Ὁ Μέγας Ἀρχιδιάκονος ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ (ταμίας
ΧΡ. ΠΑΠΑ ΙΩΑΝΝΟΥ (γραμματεύς)

Ἀρχισυντάκτης Ἱεροδ. **ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΙΠΕΡΑΣ**

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων— Καὶ ὑπὲρ τῆς ἐν Χάλκῃ ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς—Τὸ ζήτημα τῆς καταγωγῆς τῶν Ἑλληνο-Μελχιτῶν – Βιβλιολογία —Ἐπισκευαὶ τῶν Πατριαρχείων — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

«Διὰ τὴν Σιὼν οὐ σιωπήσομαι».

Εἶνε λίαν εὔλογος καὶ δεδικαιολογημένη ἡ πνευματικὴ χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις, ἣν ᾐσθάνθη σύμπαν τὸ ὀρθόδοξον τῆς πρωτευούσης πλήρωμα ἐπὶ τῇ εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν προσφάτῳ ἀφίξει τῆς Α. Θ. Μ., τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ. κ. Δαμιανοῦ, εὐνόητος δ' ἡ ἐγκάρδιος δεξίωσις, ἧς ἔτυχε παρὰ πάντων ἡ Α. Μακαριότης, ὁ Πρωθιεράρχης τῆς ἀδελφῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας. Ἐν τῇ ἐνδεικνυμένῃ εἰλικρινεῖ ἀγάπῃ καὶ τῷ ἀνυποκρίτῳ σεβασμῷ πρὸς τὸ σεπτὸν πρόσωπον τῆς Α. Θ. Μακαριότητος οἱ τοῦ καθ' ἡμᾶς κλίματος ἐκκλησιαστικοὶ καὶ ἐθνικοὶ ἀντιπρόσωποι διατρανοῦσι τὸ ὑπὲρ τῆς πρεσβυγενοῦς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας καὶ τῆς μετ' αὐτῆς ἀναποσπάστως συνδεδεμένης ἁγιοταφιτικῆς ἀδελφότητος θερμὸν καὶ εἰλικρινὲς ἐνδιαφέρον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, οὗ προΐσταται ἀνὴρ πλήρη καὶ βαθεῖαν ἔχων συναίσθησιν τῆς ἀδελφικῆς ἀλληλεγγύης, ἥτις δέον νὰ ὑφίσταται μεταξὺ τῶν διαφόρων ὀρθοδόξων αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν.

Ἡ Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων, ἡ πρώτη αὕτη κοιτὶς τοῦ χριστιανισμοῦ, τὸ πρῶτον καὶ κυριώτατον πεδίον τῆς κοσμοσωτηρίου δράσεως τοῦ τε Κυρίου καὶ τῶν Ἀποστόλων, ἡ ἐμπεριεκλείουσα ὑψίστης σημασίας διὰ πάντα χριστιανὸν, καὶ μάλιστα ὀρθόδοξον, ἱερὰ κειμήλια ἀπήλαυεν εὐλόγως ἀνέκαθεν ἰδιαιτέρας ἀγάπης καὶ σεβασμοῦ ἐκ μέρους τῶν ἁπανταχοῦ πιστῶν καὶ προσηγορεύετο δικαίως «μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν, Θεοῦ κατοικητήριον». «Σπείρασα δ' αὕτη πρώτη τὰ πνευματικὰ», ὡς ἐπικαίρως λίαν ἐν τῇ πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην προσφωνήσει Αὐτῆς ὑπέμνησεν ἡ Α. Μακαριότης, ἐθέριζεν ἐλλείψει ἐπαρκῶν πόρων τὰ σαρκικὰ, ἐπερειδομένη ἐπὶ τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης τῶν λοιπῶν Ἐκκλησιῶν, αἵτινες ἐξίσου πάντοτε πρὸς τὴν ἐκεῖ Ἐκκλησίαν ἐνδιαφέρονται, καὶ ὀφείλουσι νὰ ἐνδιαφέρωνται ὑπὲρ τῆς ἀλωβήτου τηρήσεως τῶν ἐν τῇ ἁγίᾳ Γῇ ἱερῶν προσκυνημάτων, θεωροῦσαι τὴν μείωσιν ἢ ἀπώλειαν αὐτῶν ὡς ἰδίαν ἑαυτῶν ἀπώλειαν. Τὸ τοιοῦτον δὲ θερμὸν ἐνδιαφέρον τῶν ἄλλων ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν ἀφ' ἑνὸς, καὶ ἡ παραδειγματικὴ ἐν χρόνοις χαλεποῖς αὐταπάρνησις τῶν Μακαριωτάτων Πατριαρχῶν καὶ τῆς ἁγιοταφιτικῆς Ἀδελφότητος ἀφ' ἑτέρου συνετέλεσαν ὥστε τὰ ἱερώτατα ἐκεῖνα προσκυνήματα νὰ διασωθῶσι διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἀλώβητα. Καὶ οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ, χάρις ἰδίᾳ εἰς τὴν ὑψηλὴν προστασίαν καὶ εὐμένειαν, ἣν ἀπ' ἀρχῆς ἐπεδείξαντο πρὸς τοὺς

ἑκάστοτε ἀντιπροσώπους τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας οἱ ἔνδοξοι Σουλτάνοι, ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων εἶνε σήμερον κάτοχος τῶν κυριωτέρων προσκυνημάτων, ἐπίφθονος ὡς ἐκ τούτου παρουσιαζομένη ἀπέναντι ἄλλων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν.

Ἀλλ' ὅπως πᾶσα ἐν γένει στρατευομένη Ἐκκλησία, οὕτω καὶ ἡ πρεσβυγενὴς Σιωνῖτις Ἐκκλησία δὲν ἠδύνατο ἀλλ' ἢ νὰ συναντήσῃ ἐν τῇ σταδιοδρομίᾳ αὐτῆς καὶ ἡμέρας χαλεπὰς, ἐν αἷς νὰ δοκιμασθῇ ἡ καρτερία καὶ γενναιότης τῶν μελῶν αὐτῆς. Καὶ τοιαύτας, ὡς μὴ ὤφελε, χαλεπὰς ἡμέρας ὑπὸ οἰκονομικὴν ἰδίᾳ ἔποψιν διέρχεται σήμερον ἡ γεραρὰ ἀδελφὴ Ἐκκλησία. Μία δ' ἀπολείπεται ὁδὸς πρὸς ταχεῖαν καὶ ἀσφαλῆ ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῆς δυσχεροῦς ταύτης θέσεως ἡ ἐπὶ τό βέλτιον διαρρύθμισις τοῦ διέποντος αὐτὴν οἰκονομικοῦ συστήματος, καθότι τὸ σήμερον κρατοῦν τοιοῦτον σύστημα, σύστημα καταμελισμοῦ τῶν ταμείων τῶν διαφόρων προσκυνημάτων, ἄνευ γενικοῦ ἐπ' αὐτῶν ἐλέγχου καὶ ἄνευ αὐστηροῦ προϋπολογισμοῦ, εἶνε σύστημα, ὅπερ ἐκ καιρικῶν περιστάσεων ἐπικρατῆσαν, ἔδει πρὸ πολλοῦ νὰ διαρρυθμισθῇ, ὡς ἀπεριφράστως ἀνομολογοῦσιν ἥ τε Α. Θ. Μακαριότης καὶ πάντες οἱ εὖ φρονοῦντες καὶ ἀφιλοκερδῶς τὰ πράγματα ἐξετάζοντες ἔγκριτοι ἀδελφοὶ ἁγιοταφῖται.

Ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» καθῆκον ἔχουσα ἀφ' ἑνὸς νὰ παρέχῃ τὰς ἀναγκαίας διαφωτίσεις ἐπὶ ζωτικῶν τοῦ συγχρόνου ἡμῖν ἐκκλησιαστικοῦ βίου ζητημάτων, ἐξ εἰλικρινοῦς δ' ἀφ' ἑτέρου ἐνδιαφέροντος ὑπὲρ τῆς εὐημερίας καὶ τοῦ μέλλοντος τῆς ἀδελφῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἁγιοταφιτικῆς Ἀδελφότητος παρακολουθοῦσα τὰς ἀπό τινος, γενναιόφρονι πρωτοβουλίᾳ τῆς Α. Θ. Μ. τοῦ Πατριάρχου Δαμιανοῦ, διεξαγομένας ἐργασίας πρὸς συγκέντρωσιν τῶν ἐπὶ βλάβῃ τοῦ ὅλου ἀπομεμονωμένων ταμείων τῶν ἱερῶν προσκυνημάτων, καὶ ἄλλοτε ἔσχεν ἀφορμὴν νὰ καταδείξῃ τὸ σαθρὸν, τὸ παράλογον καὶ τὸ ὀλέθριον τοῦ ἐν τοῖς τελευταίοις χρόνοις παρὰ τὰς ρητὰς διατάξεις Πατριαρχῶν, οἷοι ὁ Δοσίθεος, ὁ Παρθένιος καὶ ἄλλοι, σιωπηλῶς ὅλως καὶ ἀνεπισήμως κρατήσαντος συστήματος, δι' ἐπισήμων δ' ἐγγράφων ἐξ αὐτῆς τῆς νεωτέρας ἱστορίας τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας εἰλημένων ἐβεβαίωσεν, ὅτι τὸ νῦν κρατοῦν σύστημα οὔτε τὸ πολιὸν τῆς ἀρχαιότητος δύναται εὐλόγως νὰ προβάλλῃ πρὸς ὑπεράσπισιν, ἀλλ' οὔτε τὸ ἀπαιτούμενον συνοδικὸν κῦρος ἔχει ὑπὲρ ἑαυτοῦ (ἴδε καὶ τὰ σχετικὰ περὶ τούτου ἐν τῷ μηνιαίῳ τεύχει τῆς «Ἐκκλησιαστ. Ἀληθείας» μηνὸς Μαρτίου, ἐ. ἔ.).

Προκειμένης τῆς διακινδυνεύσεως ἱερῶν καὶ ὑψίστης σημασίας συμφερόντων, τὰ ἀτομικά, ὡς καὶ ἄλλοτε ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως ἐλέγομεν, ὀφείλουσι νὰ ὑποχωρήσωσι πρὸ τῶν γενικῶν καὶ κοινῶν. Ἀνάγκη δὲ τοῦτο νὰ γίνηται ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ἀκόμη ὁ κατάλληλος πρὸς ἐνέργειαν τῶν δεόντων καιρός, ἐφ' ὅσον ἔτι ἡμέρα ἐστίν. Λαμβανομένου δ' ὑπ' ὄψιν, ὅτι τὰ διακινδυνευόμενα συμφέροντα οὐχ ἧττον ἀφορῶσι τὴν καθόλου ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ὡς ἐκ τῆς θέσεως αὐτοῦ, δὲν δύναται ἀλλ' ἢ νὰ τείνῃ χεῖρα ἀρωγὸν εἰς τὴν δυσπραγοῦσαν ἀδελφὴν Ἐκκλησίαν, πράττον πᾶν τὸ ἐφ' ἑαυτῷ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ, καὶ ποιούμενον ἔκκλησιν πρὸς τὰ υἱϊκὰ καὶ φιλογενῆ αἰσθήματα παντὸς τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος, ὀφείλοντος νὰ μὴ ἀνεχθῇ, ὅπως τίθηται ἐν ἀμφιβόλῳ ἡ ἀξιοπρεπὴς διατήρησις ἱερωτάτων κειμηλίων, ἅπερ αἰῶνες τοσοῦτοι ἐσεβάσθησαν καὶ θυσίαι παραδειγματικαὶ ἐν χρόνοις χαλεπωτέροις ἐφιλοτιμήθησαν ἀλώβητα νὰ παραδώσωσιν εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεάς.

ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΕΝ ΧΑΛΚΗ ΙΕΡΑΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

« Πρόσεχε σεαυτῷ μὴ ἐγκαταλίπῃς τὸν Λευίτην πάντα τὸν χρόνον, ὅσον ἐὰν ζῇς ἐπὶ τῆς γῆς».

Ἡμίσεος αἰῶνος καὶ ἐπέκεινα βίον διανύσασα ἡ ἱερὰ Θεολογικὴ Σχολή, τὸ ἐν Χάλκῃ ἐγκαλλώπισμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, βίον ἀναμφηρίστως γόνιμον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας, ἐκτήσατο ἤδη, φρονοῦμεν, ἀναφαίρετον τὴν εὐγνωμοσύνην οὐ μόνον τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, ὑπὸ τὴν φιλόστοργον καὶ θαλπερὰν προστασίαν καὶ ἀγρυπνοῦσαν μέριμναν τῆς ὁποίας διετέλεσε, ἀλλὰ καὶ ἅπαντος τοῦ ὀρθοδόξου χριστιανικοῦ πληρώματος, οὗ τὰς πνευματικὰς καὶ θρησκευτικὰς ἀνάγκας διὰ τῆς προπαρασκευῆς καὶ μορφώσεως τῶν τῆς χάριτος λευϊτῶν ἀείποτε ἐπεδίωξε. Ἑκατοστύας πολλὰς μέχρι τοῦδε ποιμένων καὶ διδασκάλων καὶ κηρύκων τοῦ θείου λόγου ἀπὸ τῶν

κόλπων αὐτοῦ ἀπολῦσαν τὸ εὐαγὲς τοῦτο παιδευτήριον, φρουροὺς ἀγρύπνους τῆς λογικῆς τοῦ Κυρίου ποίμνης, ἐργάτας φιλοπόνους ἐν τῷ ἀμπελῶνι τοῦ Κυρίου, δικαιοῦται, φρονοῦμεν, οὐ μόνον νὰ ἀπολαύῃ συμπαθειῶν ἀμερίστων καὶ ἀγάπης ἀκραιφνοῦς ἐκ μέρους τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος, ἀλλὰ καὶ ἰδιαζούσης ἀγάπης καὶ ἐκτιμήσεως ν' ἀξιῶται παρὰ τοῖς φιλογενέσι καὶ φιλοχρίστοις ἐκείνοις τέκνοις τῆς καθ' ἡμᾶς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἅτινα δεδωρημένα ὑπὸ τῆς θείας προνοίας διὰ τοῦ ὑλικοῦ πλούτου, ποθοῦσιν ἵνα θέτωσιν αὐτὸν ὑπὸ τὰς βουλὰς τοῦ Ὑψίστου Ἀπὸ τῆς μνήμης τῶν φιλογενῶν καὶ φιλοπροόδων τούτων τέκνων τῆς Ἐκκλησίας, τῶν τὸ θεῖον δῶρον τοῦ πλούτου αὐτῶν ἀφειδῶς πᾶσι τοῖς χρήζουσι μεταδιδόντων καὶ εἰς πᾶσαν ἐθνικὴν καὶ ἐπείγουσαν ἀνάγκην γενναιοφρόνως ἐπικούρων προσερχομένων, ἀπὸ τῆς χριστιανικῆς καὶ ὄντως φιλαδέλφου καὶ φιλανθρώπου καὶ μεγαθύμου καρδίας τῶν τέκνων τούτων δὲν πρέπει νὰ διαφεύγῃ ποτὲ τὸ ἱερὸν καὶ ἐπιβαλλόμενον παντὶ μὲν χριστιανῷ, ἰδίᾳ δὲ τούτοις, παράγγελμα «**πρόσεχε σεαυτῷ μὴ ἐγκαταλίπῃς τὸν Λευΐτην πάντα τὸν χρόνον, ὅσον ἐὰν ζῇς ἐπὶ τῆς γῆς**».

Καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς καὶ ὁμολογούμενον ὅτι ἕνια τῶν ἐκ τῆς ἀραιᾶς φάλαγγος τῶν γενναιοδώρων τούτων τέκνων παρέσχον κατὰ τὸ διαρρεῦσαν τοῦτο πεντηκονταετὲς χρονικὸν διάστημα τρανὰ τεκμήρια τῆς πρὸς τὸ σεμνὸν καθίδρυμα ἀγαστῆς αὐτῶν στοργῆς καὶ ὑπολήψεως πολλάκις εἰς τὴν φωνὴν τῆς οἰκονομικῆς αὐτοῦ δυσπραγίας εὐμενὲς τὸ οὖς αὐτῶν τείναντα καὶ διὰ δωρεῶν μεγαλοφρόνων εἰς τὴν ἀπρόσκοπτον αὐτοῦ λειτουργίαν συντελέσαντα· ἀλλ' ὁ πολυσχιδὴς καὶ πολλαπλοῦς τρόπος τῆς λειτουργίας τοῦ μορφωτηρίου, ἡ ἐπὶ τὰ πρόσω πάντοτε ἐπιζητουμένη πρόοδος καὶ προαγωγὴ αὐτοῦ, ἀπαιτεῖ καὶ τὴν ἐκάστοτε εὐσεβόφρονα μεγαθυμίαν τῶν πλούτου ὑλικοῦ εὐμοιρούντων ἀγλαῶν τέκνων, καθόσον ἡ σεβασμία ἱεραρχία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ἡ μόνη ἀπ' αὐτῆς τῆς ἱδρύσεως τοῦ σεμνώματος ἐπ' ὤμων τὴν συντήρησιν αὐτοῦ βαστάζουσα, καὶ ὑπὲρ τὰς 300,000 λιρῶν μέχρι τοῦδε ὑπὲρ αὐτοῦ δαπανήσασα, παρὰ τὴν δεδηλωμένην στοργὴν αὐτῆς, καὶ παρὰ τὴν προφρονεστάτην πρὸς αὐτὸ κηδὼ καὶ ζηλωτὴν φιλοτιμίαν ἀδυνατεῖ, ἕνεκα τῶν καιρικῶν περιστάσεων τοῦ ἐνεστῶτος, ἵνα εἰσενέγκῃ τὴν ποθουμένην συμβολὴν εἰς ἐπίτευξιν τοῦ ἐφικτοῦ σημείου, ἐν ᾧ ποθεῖ νὰ ἴδῃ αὐτό. Ἡ φιλομουσία τῆς ἱεραρχίας ἡμῶν οὐ διαλείψει βεβαίως ἑκάστοτε τὴν προκοπὴν αὐτοῦ καὶ βελτίωσιν προθυμουμένη, οὐδ' ἐγκαταλείψει τοὺς λευΐτας πάντα τὸν χρόνον, ὅσον ἐὰν ζῇ ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλὰ καὶ ἡ φιλομουσία τῶν ἐπὶ πλούτῳ ἐξεχόντων εὐσεβῶν τῆς Ἐκκλησίας τέκνων δέον ἐναμίλλως νὰ σταδιοδρομῇ καὶ ἐν τῷ ἀγλαῷ τούτῳ τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας προδόμῳ. Ὁσάκις δὲ παρουσιάζεται εὐκαιρία οἱ δυνάμενοι παρ' ἡμῖν ὀφείλουσι νὰ λαμβάνωσι πρὸς τοῖς ἄλλοις ὑπ' ὄψιν καὶ τὴν ἐν Χάλκῃ Θεολογικὴν Σχολήν, ἐφ' ἧς τοσαύτας προσδοκίας στηρίζει ἥ τε Ἐκκλησία καὶ τὸ Γένος ἡμῶν.

Ι. Β.

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤΑΓΩΓΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΟ-ΜΕΛΧΙΤΩΝ

Εἴχομεν ὑπ' ὄψιν σύντομον πραγματείαν, γεγραμμένην γαλλιστὶ ὑπὸ τὸν τίτλον: Étude sur les origines des grecs Melchites ἤτοι **Μελέτη ἐπὶ τῆς καταγωγῆς τῶν Ἑλληνο-Μελχιτῶν.** Συνετάχθη αὕτη ὑπὸ τοῦ Εὐαγγέλου Χιδ, κληρικοῦ τοῦ Μελχιτικοῦ Πατριαρχείου τῶν Ἱεροσολύμων, εἰς ἀναίρεσιν τῶν ὑπὸ τοῦ πατρὸς Ἑρρίκου Λάμμεν, ἐν τῇ καθολικῇ ἐπιθεωρήσει, τῇ ἐκδιδομένῃ ἐν Βηρυτῷ, δημοσιευθέντων ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου καὶ ἐτυπώθη ἐν Ρώμῃ κατὰ τὸ τρέχον ἔτος.

Ὁ Ἰησουίτης πατὴρ Λάμμεν, ἐξ ἀφορμῆς τῶν τελευταίων γεγονότων τοῦ ὀρθοδόξου Πατριαρχείου Ἀντιοχείας καὶ τῆς ἀναφυείσης ἔριδος ἐπιτοπίως περὶ τῆς καταγωγῆς τῶν Ἑλληνο-Μελχιτῶν, ἐδημοσίευσε διατριβὴν τῷ 1900 Μαρτίου 15, δι' ἧς ἰσχυρίζεται ὅτι οἱ Μελχῖται εἰσὶ Σύροι τὴν ἐθνικότητα **Α'. λόγῳ καταγωγῆς, Β'. λόγῳ τῆς ὑπ' αὐτῶν κοινῶς λαλουμένης γλώσσης** καὶ **Γ'. λόγῳ τῆς γλώσσης, ἣν μεταχειρίζονται ἐν ταῖς ἱεροπραξίαις αὐτῶν.**

Α'. λόγῳ καταγωγῆς. Κατ' αὐτὸν οἱ κατοικοῦντες τὴν Συρίαν Μελχῖταί εἰσιν Ἀραμαϊκῆς καταγωγῆς ὡς τοῦτο δείκνυται ἐκ τῆς κοινῶς λαλουμένης καὶ τῆς λειτουργικῆς αὐτῶν γλώσσης· ὁ δὲ Ἑλληνισμὸς εἰσέδυσεν εἰς τὴν Συρίαν, τὴν Παλαιστίνην καὶ αὐτὴν τὴν Αἴγυπτον κατὰ τὸ τέλος τοῦ 12 αἰῶνος, καθ' ἣν ἐποχὴν δηλαδὴ ὁ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ὁρμώμενος πατριάρχης Ἀντιοχείας Βαλσαμών, ἀμείλικτος ἐχθρός(;) τῆς συριακῆς φωνῆς, εἰσήγαγεν ἐν Ἀνατολῇ τὴν ἐθνικὴν αὐτοῦ γλῶσσαν καὶ τὴν λειτουργίαν, ἀντὶ τῆς ἤδη ἐν χρήσει συριακῆς λειτουργίας τοῦ ἁγίου Ἰακώβου. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης κατ' αὐτὸν χρονολογεῖται ἡ ὀπισθοδρόμησις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀντιοχείας καὶ εἰς τὰ πράγματα αὐτῆς ἀνάμιξις τῶν πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως. Εἰς ἀνασκευὴν τούτων ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἀνὰ χεῖρας βιβλιαρίου ἐπάγει ὅτι αὐτὸ τὸ ὄνομα Μελχῖται ἤτοι Βασιλικοὶ ἢ Αὐτοκρατορικοὶ δεικνύει ἄνευ περιστροφῆς τὴν καταγωγὴν τῶν δι' αὐτοῦ ἐπωνυμουμένων· ἐδόθη δὲ ὑπὸ τῶν Μονοφυσιτῶν Σύρων, τῶν ἐχθρικῶς πρὸς τοὺς Βυζαντινοὺς αὐτοκράτορας διακειμένων εἰς τοὺς **Ὀρθοδόξους** τῆς Συρίας, καὶ τῆς Παλαιστίνης, βραδύτερον δὲ καὶ εἰς τοὺς τῆς Αἰγύπτου καὶ μείναντας πιστοὺς εἰς τὴν πίστιν τῆς Δ' ἐν Χαλκηδόνι Συνόδου, τῆς συγκροτηθείσης ἐπὶ Μαρκιανοῦ Αὐτοκράτορος, τῷ

451. Ἐντεῦθεν ἕπεται ὅτι οἱ Μελχῖται δὲν ἦσαν τὴν ἀρχὴν ἕτεροι παρὰ οἱ κάτοικοι τῶν ἐπαρχιῶν τούτων, καθ' ἣν ἐποχὴν ἀνεφάνη τὸ ὄνομα τοῦτο.

Ἀλλὰ οἱ κάτοικοι οὗτοι πόθεν προήρχοντο; ποῖον ἔθνος ἐσχημάτιζον, ποῖον ἦτο τὸ γενικὸν ὄνομα ὅπερ ἐδίδετο κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἰς τὰς Ἐκκλησίας τῆς Ἀντιοχείας καὶ τῶν Ἱεροσολύμων;

Ἀπὸ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου μέχρι τοῦ Μαρκιανοῦ, ἤτοι ἐν τῷ διαστήματι ὀκτὼ ὅλων αἰώνων, πόσα γεγονότα δὲν συντρέχουσιν ὅπως ἀποδείξωσιν ὅτι οἱ κάτοικοι οὗτοι ἦσαν κατὰ τὸ πλεῖστον μέρος Ἕλληνες; οὕτω π. χ. κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἱδρύθη ἐν Συρίᾳ τὸ ἑλληνικὸν βασίλειον τῶν Σελευκιδῶν· ἔλαβε χώραν ἡ ρωμαϊκὴ κατάκτησις· ἡ Ἀντιόχεια χρησιμεύει ὡς ἡ πρωτεύουσα τῆς ἑλληνικῆς Ἀνατολῆς· ἀκολούθως ἔρχεται ἡ Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία· κατὰ τὸ διάστημα ἐπίσης τοῦτο ἁπαντῶσιν ἐν Συρίᾳ πλεῖσται πόλεις καθαρῶς ἑλληνικαί, ἐν αἷς ἀκμάζουσιν αἱ τέχναι καὶ ὁ πολιτισμός· ἁπανταχοῦ ἡ λεγομένη Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία· ἀνθοῦσιν ἐν αὐτῇ τοσοῦτοι διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας, καλούμενοι Ἕλληνες Πατέρες καὶ ἐν ἑνὶ λόγῳ ἁπανταχοῦ μία νέα Ἑλλάς, ὄχι ὀλιγώτερον τῆς ἀρχαίας σημαντικὴ κατὰ τὸ μεγαλεῖον καὶ τὸν πολιτισμόν. Ἐκτὸς τούτου ἅπασα ἡ ἱστορία, πολιτικὴ καὶ ἐκκλησιαστικὴ μαρτυρεῖ ὅτι στοιχεῖον κυριεῦον ἐν Συρίᾳ καὶ Παλαιστίνῃ ἦτο τὸ ἑλληνικὸν ἢ τὸ ἑλληνίζον καὶ ὅτι, μεταξὺ τῆς κατακτήσεως τῶν Ρωμαίων καὶ τῆς ἱδρύσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὸ κέντρον τοῦ ἑλληνικοῦ κόσμου καὶ τῆς Ἑλληνικῆς καλουμένης Ἐκκλησίας ἦσαν ἀκριβῶς ἡ Συρία καὶ ἡ Παλαιστίνη. Πρὸς πληροφορίαν του ὁ πατὴρ Λάμμεν δὲν εἶχεν ἢ ν' ἀνατρέξῃ εἰς τὰς ἀνὰ τὴν Συρίαν ἐκδρομὰς αὐτοῦ καὶ τότε θὰ πεισθῇ μεθ' ἡμῶν ὅτι τὸ πᾶν κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἦτο ἐν Συρίᾳ ἑλληνικόν.

Β'. λόγῳ τῆς ὑπ' αὐτῶν κοινῶς λαλουμένης γλώσσης. Πρὸς ἀπόδειξιν ὅτι οἱ Μελχῖται εἰσιν Ἀραμαϊκῆς καταγωγῆς ὁ πατὴρ Λάμμεν ἰσχυρίζεται ὅτι οὗτοι ὡμίλουν κοινῶς τὴν συριακὴν γλῶσσαν· ὡς ἐπιχείρημα δὲ ἐπάγει περικοπάς τινας ἐκ τῆς 19ης ὁμιλίας τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου πρὸς τοὺς Ἀντιοχεῖς καὶ ἐκ τῶν τῆς ἁγίας Σιλβίας, ἥτις ἦκμασε κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην. Εἰς τὸν κάλαμον, ἐπὶ παραδείγματι, τῆς ἁγίας Σιλβίας ἀποδίδει ὅτι «ὁ ἐπίσκοπος διδάσκων ἐπ' ἐκκλησίας μετεχειρίζετο διερμηνέα πρὸς μετάφρασιν τῶν ὑπ' αὐτοῦ λεγομένων»· ἀλλὰ τὸ χωρίον τοῦτο ὁ καλὸς πατὴρ ἔσχε τὴν ἀγαθότητα νὰ μὴ παραθέσῃ ὁλόκληρον, καθόσον ὑπὲρ παντὸς ἑτέρου ἢ ὑπὲρ τῆς γνώμης αὐτοῦ συνηγορεῖ. Κατὰ τὸ χωρίον τοῦτο τὰ 3/4 τοῦ πληθυσμοῦ ἐν Συρίᾳ ἐγίνωσκον καὶ ἐλάλουν τὴν ἑλληνικήν, καὶ αὐτὸς δὲ ὁ ἐπίσκοπος, ἂν καὶ ἐγνώριζε τὴν συριακὴν γλῶσσαν, ἐν τούτοις πάντοτε τὴν ἑλληνικὴν ἐλάλει καὶ μόνον ἐκ μεγάλης προνοίας τοῦ ἐπισκόπου, ὅπως μὴ τυχὸν ὑπάρχῃ τις μεταξὺ τοῦ πλήθους κινδυνεύων νὰ στερηθῇ τῆς ἀπὸ τῆς διδασκαλίας ὠφελείας, ἐγίνετο μετάφρασις τῶν διδασκομένων. Ἐντεῦθεν ὁ Εὐάγγελος Χὶδ ἰσχυρίζεται α' ὅτι τὸ 1/4 τοὐλάχιστον τοῦ πληθυσμοῦ ἦσαν Ἕλληνες· β' ὅτι γλῶσσα καθολικὴ τοῦ τόπου ἦν ἡ ἑλληνική· γ' ὅτι ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ νομοθεσίᾳ ἡ ἑλληνικὴ ἦν ἡ ἐπίσημος γλῶσσα, ἔτι δὲ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ λειτουργικῇ καὶ δ' ὅτι ἐλάχιστον μόνον μέρος τοῦ χύδην λαοῦ ὡμίλει τὴν συριακήν· ὅ,τι δὲ συνέβαινεν ἐν Δαμασκῷ, τοῦτο ἐγίνετο καὶ ἐν Ἱεροσολύμοις.

Τὸ αὐτὸ δύναταί τις νὰ εἴπῃ καὶ ὡς πρὸς τὴν μαρτυρίαν, ἣν προσάγει ἐκ τῆς 19ης ὁμιλίας τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου πρὸς τοὺς Ἀντιοχεῖς. Ἐν τῇ ὁμιλίᾳ ταύτῃ τοῦ ἱεροῦ ἀνδρός, εἰς ἣν σφαλερῶς ἀναφέρεται ὁ πατὴρ Λάμμεν, ὄχι μόνον δὲν ἐκφράζεται ὑπ' αὐτοῦ λύπη, διότι τάχα δὲν γίνεται καταληπτὸς εἰς τοὺς μακρόθεν ἐρχομένους χωρικούς, ὅπως ἀκροασθῶσι τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ καὶ παραστῶσιν εἰς τὰς θρησκευτικὰς πανηγύρεις, ἀλλὰ τοὐναντίον ἀπευθύνων αὐτοῖς τὸν λόγον ἑλληνιστί, προσπαθεῖ νὰ γυμνάσῃ αὐτοὺς εἰς τὰς ὑψηλοτέρας τῶν χριστιανικῶν ἀληθειῶν, μηδένα ἐνδοιασμὸν δεικνύων, ὅτι εἶνε δυνατὸν νὰ ὑπάρξωσι καὶ τινες ἐκ τῶν ἀκροωμένων, οἵτινες, καὶ ἀγνοοῦντες τὴν ἑλληνικήν, νὰ μὴ ἐννοῶσιν αὐτόν. Ἐάν, λέγει ὁ συγγραφεύς, ὑπῆρξε μέχρι τοῦ Ζ' αἰῶνος Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία· ἐὰν ὑπῆρξαν Ἕλληνες Πατέρες, ἐὰν ὑπῆρξεν ἑλληνικὴ λειτουργία, ἐὰν ὑπῆρξαν συγγραφεῖς Ἕλληνες, ταῦτα οὐδαμοῦ ἀλλαχοῦ δυνάμεθα νὰ ἀναζητήσωμεν, εἰμὴ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῆς Ἀντιοχείας, τῶν Ἱεροσολύμων καὶ τῆς Ἀλεξανδρείας.

Αὐτὸς ὁ ἅγιος Εἰρηναῖος ἐξεπλήσσετο βλέπων ἑλληνικὰς ἐπιγραφὰς εἰς πολλὰ μέρη τοῦ Λιβάνου, ὧν ἡ ἀνορθογραφία, ὅσον καὶ ἂν προέδιδε τὴν μὴ ἐπισταμένην φιλολογικὴν γνῶσιν τῆς ἑλληνικῆς ὑπὸ τῶν κατωτέρων τάξεων, ἐν τούτοις εἶνε ἀναμφισβήτητον τεκμήριον τῆς μεγάλης ἐξαπλώσεως αὐτῆς ἀνὰ τὴν Συρίαν. Τοῦτο δεικνύουσιν ἐπίσης τὰ νομίσματα, τὰ πρακτικὰ τῶν Συνόδων, τὰ ἐπίσημα πρακτικὰ τῆς Δαμασκοῦ, συντεταγμένα ἑλληνιστὶ πολὺ κατόπιν μετὰ τὴν κατάκτησιν τῶν Ἀράβων· αἱ σχέσεις μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν· ἡ ἀνύψωσις ἁπλῶν κληρικῶν καὶ μοναχῶν τῆς Παλαιστίνης καὶ τῆς Συρίας εἰς ἕδρας ἐπισκοπικάς, καθαρῶς ἑλληνικοῦ ἐδάφους καὶ τόσα ἄλλα. Ἐκ τούτων ὁ Εὐάγγελος Χὶδ συμπεραίνει ὅτι ἤδη πρὸ τῆς ἐν Χαλκηδόνι Συνόδου εὑρίσκομεν ἐν Συρίᾳ καὶ Παλαιστίνῃ α' ὅτι τὸ ἑλληνικὸν στοιχεῖον ἀπήρτιζε σημαντικὸν μέρος τοῦ ὅλου πληθυσμοῦ καὶ κυρίως τοῦ πληθυσμοῦ τῶν πόλεων· β' ὅτι ὁ ἑλληνικὸς πολιτισμὸς εἶχεν εἰσδύσει, μεταπλάσει καὶ ἐξελληνίσει τοὺς αὐτόχθονας· γ' ὅτι ἡ ἑλληνικὴ

ἦν ἡ γλῶσσα τῆς κοινωνίας καὶ τῆς Ἐκκλησίας· δ' ὅτι κατὰ τὸν Ὠριγένην ἐθεωρεῖτό τις ἰουδαῖος καὶ βάρβαρος, ἐὰν ὡμίλει τὴν συριακὴν καὶ ε', τὸ καὶ σπουδαιότερον, ὅτι ἡ ἐκκλησιαστικὴ πειθαρχία οὐδέποτε ἐπέτρεπε τὴν χρῆσιν τῆς συριακῆς, ὡς γλώσσης λειτουργικῆς καὶ ἐπισήμου τῆς Ἐκκλησίας. Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ὁ ἀββᾶ Πισσάνης, εἷς ἐκ τῶν μᾶλλον καταγινομένων εἰς τὰ τῆς Ἀνατολῆς ἔν τινι διατριβῇ αὐτοῦ περὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ Μονοφυσιτισμοῦ, λέγει τὰ ἑξῆς χαρακτηριστικά· ὅτι ἐν Συρίᾳ καθὼς καὶ ἐν Αἰγύπτῳ τὸ ἐθνικὸν ζήτημα ὑπεθάλπετο καὶ ὠχυροῦτο ὄπισθεν τῶν θρησκευτικῶν διαφορῶν. Τὰ δυσηρεστημένα ἀπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ αὐτοκράτορος πλήθη πάντοτε ἀπέβλεπον εἰς τὴν αὐτονομίαν καὶ ἐπειδὴ τὰ θρησκευτικὰ ζητήματα καὶ οἱ διαφοραὶ τοῖς προσέφερον ἓν μέσον ὅπως διακρίνωνται τῶν Βυζαντινῶν, ἀπεδέχοντο, οὐχὶ μετὰ πολλῆς βασάνου, ἐκείνας ἐκ τῶν θεολογικῶν διδασκαλιῶν, εἰς ὅσας δὲν εὑηρεστεῖτο ἡ κεντρικὴ κυβέρνησις.

Παραβάλλοντες δὲ νῦν τὰ δύο ταῦτα γεγονότα ἤτοι τὴν αἱρνιδίαν ἐξάπλωσιν τοῦ Μονοφυσιτισμοῦ, ὀφειλομένην εἰς τὸν ἐθνικὸν ἀνταγωνισμὸν καὶ τὴν εἰσαγωγὴν τῆς συριακῆς γλώσσης ὡς διακριτικοῦ γνωρίσματος τῶν αἱρετικῶν Ἐκκλησιῶν, πρὸς τὸ ἕτερον γεγονὸς τῆς προσκολλήσεως τῶν Ὀρθοδόξων τῆς Συρίας πρὸς τοὺς αὐτοκράτορας, ὑπερασπιστὰς τῆς πίστεως τῆς ἐν Χαλκηδόνι Συνόδου καὶ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, ὀφείλομεν νὰ συναγάγωμεν ὡς συμπέρασμα ὅτι ἡ μερὶς τῶν Ὀρθοδόξων ἀπηρτίζετο κυρίως ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου, ἐνῷ ἡ αἵρεσις εἶχε περισυναγάγῃ τοὺς ὀπαδούς της ἐκ τῶν κατωτέρων τάξεων τῶν Σύρων. Κατὰ ταῦτα τὸ ὄνομα τῶν Μελχιτῶν, ἤτοι τῶν Βασιλικῶν ἢ Αὐτοκρατορικῶν, οὐδὲν ἕτερον εἶνε ἢ ἐπωνύμιον δοθὲν ὑπὸ τῶν Μονοφυσιτῶν εἰς τοὺς ἐπαγγελλομένους καὶ πρεσβεύοντας τὴν αὐτὴν μὲ τὸν αὐτοκράτορα Μαρκιανὸν πίστιν, ἤτοι τὴν **πίστιν τῆς Δ' ἐν Χαλκηδόνι Συνόδου.** Τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπεξετάθη ἀκολούθως εἰς τοὺς Καθολικοὺς τῆς Παλαιστίνης καὶ τῆς Αἰγύπτου.

Κατὰ τὸν μετέπειτα χρόνον οὐδὲν ἴσχυσε, μεθ' ὅλας τὰς ἐναντιότητας καὶ περιπετείας, νὰ μεταβάλῃ τὴν πολιτικο-θρησκευτικὴν ταύτην διαίρεσιν τῶν πληθυσμῶν τῆς Συρίας. Ἡ κατὰ τὸν 7 αἰῶνα ἐμφανισθεῖσα καὶ εἰσδύσασα εἰς τὸν Λίβανον μονοθελητικὴ αἵρεσις, ἐμόρφωσε νέαν θρησκευτικὴν φατρίαν. Ἐκτοτε δὲ ἑκάστη τῶν χριστιανικῶν αἱρέσεων τούτων περιεστέλλετο περὶ τὸν ἴδιον βωμὸν καὶ τοὺς ἱερεῖς καὶ ἰδίως περὶ τὸν ἑαυτῆς πατριάρχην, προσπαθοῦσαι νὰ μορφώσωσι καὶ ἰδίαν ἐθνικότητα.

Γ'. λόγῳ τῆς γλώσσης, ἣν μεταχειρίζονται ἐν τῇ λειτουργίᾳ. Τὸν ἰσχυρισμόν του τοῦτον ὁ πατὴρ Λάμμεν στηρίζει ἐπὶ ἐπιστολῆς τινος τοῦ πατριάρχου Ἀντιοχείας Βαλσαμῶνος, καθ' ἣν οὗτος ἐξουσιοδότει τοὺς Μελχίτας νὰ μεταχειρίζωνται τὴν συριακὴν εἰς τὰς λειτουργικὰς πράξεις αὐτῶν. Τοῦτο δὲν ἀρνεῖται φαίνεται ὁ Εὐάγγελος Χιδ. ἀλλ' εἰς ἀνασκευὴν αὐτοῦ ἐπάγει λογικώτατα ὅτι, ὁ Βαλσαμὼν ἔζη κατὰ τὸν ΙΒ' αἰῶνα, ἤτοι 700 ἔτη κατόπιν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς, εἰς ἣν ἀνατρέχομεν ὅπως ἀνακαλύψωμεν τὰς πρώτας ἀρχὰς τῶν Μελχιτῶν. Οὐδαμῶς λοιπὸν παράδοξον, ἐὰν ὕστερον ἀπὸ τοσαύτην δουλείαν καὶ τοσούτους διωγμοὺς τῶν αἱρετικῶν ἐχθρῶν, ἔτι δὲ καὶ τὴν συστηματικὴν ἀπομόνωσιν ἀπὸ τοῦ πολιτικοῦ καὶ θρησκευτικοῦ κέντρου αὐτοῦ, εἷς μικρὸς, ὡς οἱ Μελχῖται, λαὸς ἤρξατο νὰ λησμονῇ πως τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ. Διὰ τὸ μειονέκτημά του τοῦτο μᾶλλον συμπαθείας καὶ συγγνώμης παρὰ κατακρίσεως ἄξιος θὰ ἦτο. Ἐκτὸς δὲ τούτου εἶνε καὶ ἀσύγγνωστος ἀναχρονισμὸς καὶ ἀτυνέπεια λογικὴ τὸ νὰ θέλῃ τις ἐκ μιᾶς παραχωρήσεως ἐπιβληθείσης ὑπὸ τῆς ἀνάγκης τῶν χρόνων πρὸς τοὺς Μελχίτας τοῦ ΙΒ' αἰῶνος, νὰ ἐξαγάγῃ συμπεράσματα καὶ περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ καταγωγῆς αὐτῶν κατὰ τὸν Ε' ἤδη αἰῶνα.

Εἰς τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο τοῦ Λάμμεν ὁ **Εὐάγγελος Χιδ** εὑρίσκει νέαν ἀπόδειξιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῶν Μελχιτῶν· διότι, λέγει, διὰ νὰ γείνῃ παραχώρησις εἴς τι, ἀνάγκη πᾶσα νὰ ὑπάρχῃ προηγουμένως κανὼν περὶ τούναντίου καὶ τοιοῦτος μέχρι τοῦ ΙΒ' αἰῶνος ἦν ὁ παρὰ τῇ **ἁγίᾳ Σιλβίᾳ** ἁπάντων, ὅτι δηλαδὴ πᾶν ὅ,τι ἀναγινώσκεται ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, τοῦτο ἀναγκαίως πρέπει ν' ἀναγινώσκηται **ἑλληνιστί.**

Ὡς πρὸς τὰ **χειρόγραφα** τὰ ὁποῖα ἀναφέρει ὁ Λάμμεν ὅτι εὑρίσκονται παρὰ τοῖς Ἑλληνο-μελχίταις ἐν γλώσσῃ συριακῇ καὶ ἀρορῶντα τὰ λειτουργικὰ αὐτῶν βιβλία, ταῦτα ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἀνήκουσι κατὰ τὴν ὁμολογίαν αὐτοῦ εἰς πολὺ μεταγενεστέραν ἐποχὴν (ΙΣΓ' καὶ ΙΖ' αἰῶνα) οὐδεμίαν ἀποτελοῦσιν ἀπόδειξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ του, καθόσον οἱ Ἑλληνομελχῖται ἔχουσι νὰ ἐπιδείξωσι περισσότερα τούτων ἐν **γλώσσῃ ἑλληνικῇ.**

Ἕτερον ἐπιχείρημα ὅτι οἱ Ἑλληνο-μελχῖται εἰσὶ συριακῆς καταγωγῆς καὶ ὅτι ἐν τῇ λειτουργίᾳ αὐτῶν μεταχειρίζονται τὴν συριακὴν γλῶσσαν ὁ Λάμμεν προσάγει αὐτὸν τὸν πατριάρχην της Ἀντιοχείας Μακάριον τῷ 1671 λέγοντα **προσευχόμεθα ἐν ταῖς ἐκκλησίαις καὶ ἐν τοῖς οἴκοις ἡμῶν ἐν γλώσσῃ ἑλληνικῇ καὶ συριακῇ καὶ ὅτι ἐν τοῖς Πρακτικοῖς τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Συνόδου 896 (ε) φέρεται ὅτι ὁ Μελχίτης ἐπίσκοπος τῆς Τύρου ὡμίλει μετὰ δυσκολίας τὴν ἑλληνικήν.** Τὸ μάταιον καὶ ἡ σαθρότης τοῦ συλλογισμοῦ τούτου εἶνε καταφανὴς, καθόσον ἐκ τοῦ ὅτι εἷς ἐπίσκοπος Μελχίτης ὡμίλει μετὰ δυσκολίας τὴν ἑλληνικὴν καὶ μάλιστα τελευτῶντος τοῦ Θ' αἰῶνος, δὲν εἶνε δυνατόν τις νὰ συμπεράνῃ λογικῶς ὅτι καὶ οἱ Σῦροι ἅπαντες καὶ πάντοτε, ἤδη καὶ πρὸ τοῦ Ε' αἰῶνος, ἠγνόουν ὁλοτελῶς τὴν ἑλληνικήν. Ὡς

τελευταῖον ἐπιχείρημα πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ του ὁ Λάμμεν προβάλλει τὸ ἑξῆς· ὅτι ὁ πατριάρχης Ἀντιοχείας Πέτρος, τῷ 1054, ζητήσας τινὰ ἵνα μεταφράσῃ αὐτῷ εἰς τὴν ἑλληνικὴν τὴν εἰς αὐτὸν λατινιστὶ γραφεῖσαν ἐπιστολὴν τοῦ πάπα Λέοντος τοῦ Θ', δὲν εὗρεν ἐν ὅλῃ τῇ παροικίᾳ αὐτοῦ τὸν δυνάμενον νὰ πράξῃ τοῦτο.

Εἰς ἀπάντησιν ὁ Μελχίτης συγγραφεὺς ἐπάγει: ἐὰν, λέγει, ἐπιστολή τις ἐν σινικῇ γλώσσῃ γεγραμμένη δοθῇ πρὸς μετάφρασιν εἴς τινα τῶν ἐν Συρίᾳ Ἀράβων, ἀγνοοῦντα τὴν γλῶσσαν ταύτην, καὶ οὗτος δὲν δυνηθῇ νὰ μεταφράσῃ αὐτὴν εἰς τὴν ἀραβικήν, εἶνε λογικὸν νὰ συναγάγωμεν τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ ἄραψ ἐκεῖνος ἠγνόει τὴν ἀραβικὴν ἢ μᾶλλον ὀφείλομεν νὰ ὑπολάβωμεν ὅτι ὡς ἀγνοῶν τὴν σινικὴν δὲν ἠδυνήθη νὰ μεταγλωττίσῃ αὐτὴν εἰς τὴν ἀραβικήν. Τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ μὲ τὸν Πέτρον τὸν πατριάρχην τῆς Ἀντιοχείας. Ὑπειδὴ ἡ ἐπιστολή, ἣν ἀπηύθυνεν αὐτῷ Λέων ὁ Θ' ἦν γεγραμμένη λατινιστί, πολὺ πιθανὸν νὰ μὴ εὑρέθη τις γινώσκων τὴν γλῶσσαν ταύτην πρὸς μεταγλώττισιν τοῦ ἐγγράφου εἰς τὸ ἑλληνικόν· οὐχὶ ὅμως καὶ ὅτι οὐδεὶς ὑπῆρχεν ἐν Συρίᾳ γινώσκων τὴν ἑλληνικήν.

Α. Κ. Β.

ΒΙΒΛΙΟΛΟΓΙΑ

Ο ΡΩΣΣΟΣ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ Ι. Ι. ΣΟΚΟΛΩΦ ΠΕΡΙ ΤΗΣ Α. Θ. Π. ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΙΩΑΚΕΙΜ ΤΟΥ Γ'.

Ἀναγγείλαντες ἔν τινι τῶν τελευταίων φύλλων τὴν ἔκδοσιν τοῦ περὶ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, Ἰωακεὶμ τοῦ Γ', πονηματίου τοῦ ρώσσου καθηγητοῦ Ι. Ι. Σοκολὼφ παρέχομεν σήμερον ἐν μεταφράσει τὰ ἑπόμενα ἀποσπάσματα:

Ὁμιλῶν περὶ τῆς τὸ δεύτερον γενομένης ὁμοφώνου ἐκλογῆς τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ὁ συγγραφεὺς παρατηρεῖ: «Τὸ γεγονὸς τοῦτο δέον νὰ θεωρηθῇ ὡς λίαν σημαντικὸν διὰ τὸν ἐσωτερικὸν βίον πάσης τῆς ἑλληνο-ανατολικῆς Ἐκκλησίας, διότι ὁ Πατριάρχης Ἰωακεὶμ ὁ Τρίτος συγκαταριθμεῖται μεταξὺ τῶν μᾶλλον ἐξεχουσῶν προσωπικοτήτων τῆς ὀρθοδόξου Ἀνατολῆς κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους, τὰ δὲ ὀλίγα σχετικῶς ἔτη τῆς πρώτης αὐτοῦ πατριαρχείας ἐχαρακτήρισαν κόποι καὶ ἀγῶνες ἄγαν ὑψηλῆς σημασίας. Ἐπίκαιρον ἄρα καὶ ἐνδιαφέρον εἶνε νὰ γνωρίσωμεν τὸν βίον καὶ τὴν δρᾶσιν τοῦ διασήμου τούτου Πρωθιεράρχου τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, καὶ διὰ τούτου νὰ διανοίξωμεν συγχρόνως μίαν τῶν σελίδων τῆς συγχρόνου ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας τῆς ὀρθοδόξου Ἀνατολῆς» (ἴδε σελ. 145).

Ἐξετάζων δ' ἐφεξῆς λεπτομερῶς τὸν τέως βίον καὶ τὴν δρᾶσιν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, καὶ διαζωγραφῶν τὴν ἐνθερμον πρὸς τὸ σεπτὸν Αὐτῆς πρόσωπον ἀγάπην τοῦ ἡμετέρου λαοῦ, φθάνουσαν, ὡς λέγει, μέχρις ἀνθρωπολατρείας» (ἡ ἔκφρασις εἶτε εἰλημμένη ἐκ τῆς «Συγχρόνου Ἱεραρχίας» Γ. Παπαδοπούλου, ἣν εἶχεν ὑπ' ὄψιν ὁ ρῶσσος συγγραφεὺς, ὡς καὶ τοὺς «Πατριαρχικοὺς Πίνακας» Μ. Γεδεών, καὶ τὴν «Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν» Δ. Κυριακοῦ), ἐπιφέρει τὰς ἑξῆς γενικὰς κρίσεις, ἃς ὡς ἐκφερομένας παρ' ἀλλοεθνοῦς συγγραφέως παραθέτομεν ἐνταῦθα ὡς ἔχουσι: «Ἀναντίρρητον εἶνε, λέγει ὁ ρῶσσος συγγραφεὺς, ὅτι ὁ πατριάρχης Ἰωακεὶμ συγκεντροῖ ἐν ἑαυτῷ πολλὰ προσωπικὰ προτερήματα, δι' ὧν καὶ ἐπεσπάσατο ἐφ' ἑαυτὸν τὸν ἐνθουσιασμὸν τοῦ λαοῦ καὶ προσεκτήσατο τὴν ἔκτακτον πρὸς ἑαυτὸν ἀφοσίωσιν αὐτοῦ. Ἡ Α. Θ. Παναγιότης εἶνε ἀνὴρ εὐγενὴς, πεπροικισμένος διὰ μεγάλου νοῦ, δραστήριος, φιλόμουσος, ἀφιλοκερδὴς, ἀνεξαρτήτου φρονήματος, τολμηρὸς, λίαν εὐπροσήγορος, ἁπλοῦς τοὺς τρόπους, ἐξόχως εὔγλωττος, προσδίδων εἰς τοὺς λόγους αὐτοῦ τοιαύτην καταπληκτικὴν πειστικότητα, ἥτις προσελκύει τοὺς πάντας καὶ ἀναγκάζει νὰ συμφωνῶσι μετ' αὐτοῦ. Ὀλίγοι Πατριάρχαι ἐξήσκησαν τοσαύτην γοητείαν ἐν τῷ βίῳ αὐτῶν καὶ προσειλκύσαντο τοσοῦτον ἰσχυρὰν καὶ ζῶσαν τὴν πρὸς αὐτοὺς ἀγάπην τοῦ πλείστου μέρους τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὡς Ἰωακεὶμ ὁ Γ'» (σελ. 182).

ΕΠΙΣΚΕΥΑΙ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΩΝ

Αἱ ἀπὸ μηνῶν ἀρξάμεναι καὶ ἐξακολουθοῦσαι εἰσέτι ἐπισκευαὶ τῶν διαφόρων τμημάτων τῶν Πατριαρχείων, τοῦ σεπτοῦ τούτου κέντρου τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὡς ἐπιβεβλημέναι καὶ ἀπαραίτητοι, προσέλαβον γενικώτερον καὶ ριζικώτερον χαρακτῆρα χάρις εἰς τὴν ἔμψυτον φιλοκαλίαν τοῦ σεπτοῦ ἡμῶν πρωθιεράρχου, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἰωακεὶμ τοῦ Γ'.

Ἡ ἐπέκτασις δ' αὕτη τῶν ἐπισκευῶν ἀπῄτησε καὶ ἀπαιτεῖ, φυσικῷ τῷ λόγῳ, ὑλικὰς δαπάνας μείζονας, αἵτινες δέον, κατὰ τὰ προαποφασισθέντα, ν' ἀντιμετωπισθῶσι μόνον διὰ τῶν προαιρετικῶν ἐράνων παντὸς φιλογενοῦς ὀρθοδόξου τέκνου τῆς Ἐκκλησίας, μὴ ἐπιβαρυνομένου ἐπὶ τούτῳ τοῦ Ἐθνικοῦ Ταμείου, ὅπερ ἱκανὰς ἤδη ὀφείλει νὰ θεραπεύσῃ ὑλικὰς τῶν Πατριαρχείων ἀνάγκας. Τοῦ ὁδοῦ ἄρα παντὸς εὐσεβοῦς χριστιανοῦ ὄντος ἀπαραιτήτου εἰς τὴν ἐπιδιωκομένην εὐπρεπεστέραν ἐπισκευὴν καὶ διακόσμησιν τῶν Πατριαρχείων, προτρέπονται πάντες ὅπως, ἀγαθῇ τῇ προαιρέσει, συνεισενέγκωσι πρὸς τοῦτο τὸν ἔρανον αὐτῶν πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ Α. Θ Παναγιότης ἐν τοῖς Ἀνακτόροις. — Προχθὲς ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἄρχοντος Καπουκεχαγιᾶ Ἀντωνίου βέη Οἰκιάδου μετέβη εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Γιλδὶζ καὶ ἔσχε συνέντευξιν μετὰ τοῦ ἐξοχωτάτου ἀρχιγραμματέως Ταχσὶν βέη περὶ διαφόρων ἐκκρεμῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων.

Ἡ Α. Α. Μ. ὁ σεπτὸς ἡμῶν Ἄναξ πληροφορηθεὶς περὶ τῆς ἐν τοῖς ἀνακτόροις παρουσίας τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, ἀποσκοποῦσης τὴν διακανόνισιν καὶ ἐπίλυσιν ζητημάτων, ἡδ-

δόκησε πάραυτα τὸ μὲν ἵνα διαβιβάσῃ τῇ Α. Θ. Παναγιότητι τὰς αὐτοχρατορικὰς προσρήσεις, τὸ δὲ ἵνα διαβεβαιώσῃ Αὐτὴν περὶ τῆς ὅσον ἐνεστι ταχείας διακανονίσεως τῶν ὑποβληθέντων ζητημάτων.

—*Συνεδρία Δύο Σωμάτων.*—Τῇ παρελθούσῃ Δευτέρᾳ συνῆλθον εἰς κοινὴν συνεδρίαν τὰ Δύο Διοικητικὰ τῆς Ἐκκλησίας Σώματα ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου συσκεψάμενα περὶ διαφόρων ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων.

Ἅμα τῇ ἐνάρξει τῆς συνεδρίας ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἀνεκοίνωσεν ἐπισήμως εἰς τὰ Δύο Σώματα τὴν εἰς βασιλεύουσαν ἄφιξιν τῆς Α. Μακαριότητος τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Δαμιανοῦ, προσεπιδηλώσας ἅμα διὰ βραχέων τὸν σκοπὸν τῆς ἀφίξεως ταύτης.

Κατὰ τὴν συνεδρίαν ταύτην ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐποιήσατο λόγον περὶ τῆς προφορικῶς γενομένης Αὐτῇ παραιτήσεως ἀπὸ τῆς θέσεως αὐτοῦ τοῦ γηραιοῦ Α'. γραμματέως τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου κ. Δημητρίου Ξάνθοπούλου. Ληφθέντος δ' ὑπ' ὄψει ὅτι ὁ λόγῳ γήρατος παραιτούμενος ἐπὶ πεντηκονταετίαν καὶ ἐπέκεινα φιλοτίμως καὶ φιλοπόνως ὑπηρέτησε, πολλὰς παρασχὼν ἐκδουλεύσεις τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἐνεκρίθη ὅπως αὕτη δεόντως ἀμείψῃ τοὺς πολυετεῖς τούτους μόχθους τοῦ ἀνδρός. Μετέπειτα δὲ γενομένης σκέψεως περὶ ἐκλογῆς ἀντικαταστάτου αὐτοῦ ἐνεκρίθη ὅπως ἀντικαταστῇ διὰ προσώπου νομομαθοῦς κεκτημένου πάντα τὰ διὰ τὴν θέσιν ταύτην ἀπαιτούμενα προσόντα· ἀλλ' ἡ ὁριστικὴ περὶ τούτου ἀπόφασις ἀνεβλήθη ἐπί τινας ἔτι ἡμέρας.

Ὡσαύτως ἐν τῇ συνεδρίᾳ ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν κατάλογος τῶν ὑπὲρ τῶν ἐθνικῶν εὐαγῶν καθιδρυμάτων κληροδοτημάτων τοῦ ἀειμνήστου εὐεργέτου Παύλου Στεφάνοβικ Σκυλίτση, ὑποβληθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐνταῦθα ὁμογενοῦς Ἀντ. Μάγκου, πληρεξουσίου τοῦ ἐν Λονδίνῳ Ἰωάννου Στεφάνοβικ, Σκυλίτση, ἀδελφοῦ τοῦ μεταστάντος. Ἐνεκρίθη δ' ὅπως ἀνατεθῇ τῷ Ταμίᾳ τοῦ Ἐθνικοῦ Ταμείου κ. Συμεὼν Παπαδάκῃ ἵνα ἐν συνεννοήσει μετὰ τοῦ κ. Ἀντ. Μάγκου καθορίσῃ τὸν τύπον τῶν σχετικῶν ἀποδείξεων πρὸς λῆψιν τῶν κληροδοτηθέντων ποσῶν ὑπὲρ τῶν ἐνδιαφερομένων ἱδρυμάτων.

Ἐν τῇ αὐτῇ συνεδρίᾳ ὡσαύτως συζητήσεως γενομένης περὶ τοῦ τόπου, ἐν ᾧ δέον νὰ ἀνεγερθῇ τὸ ὀρφανοτροφεῖον Συγγροῦ, ἐνεκρίθη ὅπως τὸ ζήτημα παραπεμφθῇ καὶ αὖθις εἰς τὴν Ἐφορείαν τῶν Ἐθνικῶν Φιλανθρωπικῶν Καταστημάτων καὶ μελετηθῇ ὑπ' αὐτῆς ἐπὶ τῇ βάσει πληροφοριῶν ἁρμοδίως παρεχομένων αὐτῇ μετ' οὐ πολύ.

— *Πατριάρχης Ἱεροσολύμων.* — Τῇ Α. Θ. Μ. τῷ Πατριάρχῃ Ἱεροσολύμων Δαμιανῷ συνεχάρησαν ἐπὶ τῇ αἰσίᾳ εἰς βασιλεύουσαν ἀφίξει αὐτοῦ τηλεγραφικῶς αἱ ΑΑ. ΘΘ. ΠΠ. οἱ πατριάρχαι πρώην Κωνσταντινουπόλεως Νεόφυτος ὁ Η'. Ἄνθιμος ὁ Ζ'. καὶ Κωνσταντῖνος ὁ Ε'., ἡ Α. Μ. ὁ Πατριάρχης πρώην Ἱεροσολύμων Νικόδημος, αὐτοπροσώπως δὲ ἐπεσκέψαντο τὴν Α. Μ. ἡ Α. Μ. ὁ πατριάρχης πρώην Ἀντιοχείας Σπυρίδων, οἱ σεβασμιώτατοι ἅγιοι συνοδικοί, οἱ παρεπιδημοῦντες μητροπολῖται καὶ πλεῖστοι ἄλλοι ἔγκριτοι ὁμογενεῖς καὶ λογάδες.

Ἐκ τοῦ διπλωματικοῦ σώματος συνεχάρη τῇ Α. Μ. ἡ Α. Ε. ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος Ν. Μαυροκορδᾶτος ἡ Α.Ε. ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ρωσσίας Ζηνόβιευ, διὰ τοῦ βοηθοῦ διερμηνέως Α. Γραμματοπούλου, ἡ Α. Ε. ὁ ἐνταῦθα πρεσβευτὴς τῆς Σερβίας στρατηγὸς Γκρούϊτς, ἡ Α. Ε. ὁ πρεσβευτὴς τοῦ Μαυροβουνίου διὰ τοῦ διερμηνέως Γ. Βογδάνοβιτς, ἡ Α. Ε. ὁ Βαγιάννης ἐφέντης, αἱ ΑΑ. ΕΕ. ὁ Κωστάκης Καραθεοδωρῆς ἐφέντης, ὁ Ἰωάννης Βιθυνὸς ἐφέντης, ὁ διευθύνων τὸ ἑλληνικὸν προξενεῖον Ε. Καυταντζόγλου μετὰ τοῦ παρέδρου δικαστοῦ Γκίκα Χρυσούλη, πρὸς δὲ οἱ διευθυνταὶ τῶν ἀνωτέρω παρ' ἡμῖν ἐκπαιδευτηρίων καὶ πολλοὶ ἄλλοι.

Ὡσαύτως τῇ Δευτέρᾳ ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Μακαριότητα, ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμεν. Πατριάρχης ἐν συνοδείᾳ τῆς Α. Ε. τοῦ ἄρχοντος Μ. Λογοθέτου Σταυράκη βέη Ἀριστάρχου.

Τῇ Τρίτῃ ὁ σεβασμιώτατος ἐπίτροπος τοῦ Π. Τάφου ἅγιος Νεαπόλεως Ἀρσένιος καὶ ὁ Μ. ἀρχιδιάκονος τοῦ Ἱεροσολυμιτικοῦ Θρόνου Γερμανὸς Βασιλάκης, ἐπεσκέψαντο ἐξ ὀνόματος τῆς Α. Θ. Μ. τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων τὰς ΑΑ. ΕΕ. τοὺς πρεσβευτὰς, Ρωσίας, Ἑλλάδος καὶ Σερβίας.

—*Γεῦμα.*— Ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης παρέθηκε τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ τῇ Α. Θ. Μ. τῷ Πατριάρχῃ Ἱεροσολύμων Δαμιανῷ τιμητικὸν γεῦμα εἰς ὃ παρεκάθησαν καὶ οἱ σεβασμ. ἅγιοι συνοδικοί, οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ἁγίων Τόπων, ὁ συνοδὸς τῆς Α. Θ. Μακαριότητος πανοσιολ. ἀρχιδιάκονος τοῦ Ἱεροσολυμιτικοῦ Θρόνου Γερμανὸς Βασιλάκης καὶ οἱ λοιποὶ τακτικοὶ ἀκαιτυμόνες.

— *Ἐπέτειος ὀνόματος.* — Τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ ἦγε τὴν ἐπέτειον τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἑορτὴν ὁ ἐκ τῶν ἁγίων συνοδικῶν σεβασμιώτατος μητροπολίτης Κορυτσᾶς Γερβάσιος, ὃν ἐπὶ τούτῳ ἐπεσκέψαντο καὶ συνεχάρησαν ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμεν. Πατριάρχης, ἡ Α. Θ. Μ. ὁ πατριάρχης Ἱεροσολύμων Δαμιανός, οἱ σεβασμ. ἅγιοι συνοδικοί, οἱ παρεπιδημοῦντες μητροπολῖται, οἱ ἔντιμοι σύμβουλοι, οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ἁγίων Τόπων, οἱ πατριαρχικοὶ ὑπάλληλοι καὶ πάμπολλοι ἄλλοι ἔγκριτοι κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ φίλοι.

Τῇ Α. Σεβασμιότητι συνεχάρησαν ὁμοίως ἐπὶ τῇ ἑορτῇ αὐτοῦ τηλεγραφικῶς αἱ ΑΑ. ΘΘ. ΠΠ. οἱ πατριάρχαι πρώην Κωνσταντινουπόλεως Νεόφυτος ὁ Η', καὶ Ἄνθιμος ὁ Ζ', αἱ ΑΑ. ΣΣ. οἱ μητροπολῖται Χαλκηδόνος Γερμανός, Δέρκων Καλλίνικος, Ἐφέσου Ἰωακεὶμ καὶ πλεῖστοι ἄλλοι ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν ἀρχιερεῖς καὶ ἔγκριτοι ὁμογενεῖς.

Αὐθημερὸν ἦγε τὴν ὀνοματικὴν αὐτοῦ ἑορτὴν καὶ ὁ παρὰ τῇ αὐτοῦ Σεβασμιότητι τῷ Μητροπολίτῃ Κορυτσᾶς φιλοξενούμενος θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος ἅγιος Ναζιανζοῦ Γερβάσιος, ὃς ἐδέξατο ὡσαύτως τὰ συγχαρητήρια τῆς τε Α. Θ. Π. καὶ τῶν ἁγίων συνοδικῶν καὶ πλείστων ἄλλων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν φίλων αὐτοῦ.

Ὡσαύτως χθὲς ἡ Α. Θ. Παναγιότης συνεχάρη τηλεγραφικῶς τῷ πανιερωτάτῳ μητροπολίτῃ Δρυϊνουπόλεως ἄγοντι τὴν ὀνοματικὴν αὐτοῦ ἑορτήν.

— *Μητροπολίτης Κυζίκου.*— Τοῦ σεβασμιωτάτου μητροπολίτου Κυζίκου Κωνσταντίνου αἰτησαμένου παρὰ τῆς Ἐκκλησίας τὴν ἄδειαν ὅπως ἔλθῃ εἰς βασιλεύουσαν ἐπὶ τῇ ἀφορμῇ τοῦ ζητήματος τῆς Μονῆς Φανερωμένης, ἡ Ἐκκλησία ἐχορήγησε ταύτην τῇ Α. Σεβασμιότητι.

—*Ὡρεὰ Μητροπολίτου Καισαρείας Ἰωάννου.* — Ὁ ὀτρηρὸς εἰς ἐκκλησιαστικὴν, φιλάνθρωπον καὶ ἐποικοδομητικὴν δρᾶσιν Σεβασμιώτατος Γέρων Ἅγιος Καισαρείας κύριος Ἰωάννης ἀπέστειλε διὰ τοῦ ἐνταῦθα παρεπιδημοῦντος ἐπισκόπου τῆς Μητροπόλεως αὐτοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ναζιανζοῦ

κυρίου Γερβασίου λίρας Ὀθωμ. δέκα (10), προσφοράν, ἐκ τοῦ ὑστερήματος αὐτοῦ προωρισμένην εἰς δαπάνην τοῦ ἀνεγερθησομένου ἐν τοῖς Πατριαρχείοις εὐκτηρίου οἴκου. Χάριτας τῇ Α. Σ. ἀνομολογοῦντες διὰ τὴν ἄκραν αὐτῆς κηδεμονίαν ὑπὲρ παντὸς καλοῦ, εὐχὰς ἀποτείνομεν ἀπὸ καρδίας, ἵνα ἡ ἀπαρχὴ αὕτη τῆς Α. Σ. τύχῃ καὶ ἑτέρων ὑπὲρ τοῦ αὐτοῦ ἱεροῦ σκοποῦ μιμητῶν ἔκ τε τῆς ἱερωτάτης Ἱεραρχίας καὶ παντὸς φιλοχρίστου πρὸς ἀνέγερσιν ἐν τῷ Πατριαρχικῷ οἴκῳ παρεκκλησίου τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου.

— *Ἀρχιεπισκοπικὸν ζήτημα Κύπρου.* — Ὁ ἐκ τῶν καθηγητῶν τῆς ἐν Χάλκῃ ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς ἱερολογ. Δημήτριος Γεωργιάδης εἶχεν ἀποσταλῇ πρό τινος ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἀνεπισήμως εἰς Κύπρον πρὸς μελέτην τοῦ αὐτόθι ἀπὸ χρόνου ἱκανοῦ ἐκκρεμοῦς ὑφισταμένου ζητήματος τῆς ἐκλογῆς νέου ἀρχιεπισκόπου τῆς Ἐκκλησίας ταύτης καὶ συνδιαλλαγὴν τῶν διεστώτων. Ἤδη ἡ Α. Ἱερολογιότης ὁ ἀπεσταλμένος τῶν ἡμετέρων Πατριαρχείων διὰ τηλεγραφήματος ἤγγειλε τῇ Ἐκκλησίᾳ ὅτι, χάρις εἰς τὰ παρ' ἀμφοτέραις ταῖς μερίσι γενόμενα διαλλακτικὰ διαβήματα αὐτοῦ, κατέληξεν εἰς αἴσιον πέρας τῆς ἀνεπισήμου ἐξαρχικῆς αὐτοῦ ἀποστολῆς, καθ' ὃ αἱ εἰρημέναι μερίδες ἀνατιθέασι νῦν διαιτητικῶς τὴν λύσιν τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ ζητήματος αὐτῶν, τοῦ ἐπὶ χρόνον πολὺν τὴν Ἐκκλησίαν αὐτῶν συνταράξαντος, εἰς τοὺς τρεῖς Πατριάρχας, ἤτοι τὸν Οἰκουμενικὸν τὸν τῆς Ἀλεξανδρείας, καὶ τὸν τῶν Ἱεροσολύμων οἵτινες καὶ ἀπεδέξαντο τὴν διαιτησίαν ταύτην.

— *Μητροπολίτης Βάρνης.* — Τῇ Τρίτῃ ἐπανέκαμψεν εἰς βασιλεύουσαν ὁ ἐκ τῶν ἁγίων συνοδικῶν σεβασμιώτατος μητροπολίτης Βάρνης Πολύκαρπος, ὃς ἐπ' ἀδείᾳ εἶχε μεταβῆ πρό τινος εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ πρὸς διευθέτησιν ἐπαρχιακῶν αὐτοῦ ὑποθέσεων.

— *Ἐπαρχία Θεσσαλονίκης* — Κατηγορητηρίων ἀναφορῶν ἀποσταλεισῶν τῇ Ἐκκλησίᾳ κατὰ τῆς πολιτείας τοῦ Σεβασμιωτάτου μητροπολίτου Θεσσαλονίκης Ἀθανασίου ὑπό τινων τῶν κατοίκων τῆς πόλεως Θεσσαλονίκης, ἡ ἁγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος ἐνέκρινεν ὅπως τὰ ἔγγραφα ἀποσταλῶσι τῇ Α. Σεβασμιότητι πρὸς ἀπολογίαν.

— *Ἀντεπισκέψεις.* — Τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ ἡ Α. Μ. ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων ἐν συνοδείᾳ τοῦ σεβασμ. ἐπιτρόπου τοῦ Παναγίου Τάφου ἁγίου Νεαπόλεως ἀντεπισκέψατο τὴν Α. Θ. Παναγιότητα καὶ τοὺς σεβασμιωτάτους ἁγίους συνοδικούς.

— *Ἀπονομὴ παρασήμων.* — Ἡ Σ. Α. Κυβέρνησις ἀπένειμεν ἐσχάτως τὸ παράσημον Μετζηδιὲ β' τάξεως εἰς τοὺς σεβ. μητροπολίτας Τραπεζοῦντος Κωνστάντιον καὶ Νεοκαισαρείας Ἀλέξανδρον. Ἐκ παραδρομῆς δὲ παρελείφθη ἐκ τοῦ προηγουμένου σχετικοῦ χρονικοῦ τῆς παρασημοφορίας νὰ ἀναγραφῇ ὅτι ἡ Σ. Αὐτοκρατορικὴ Κυβέρνησις εὐηρεστήθη ν' ἀπονείμῃ καὶ τῷ ἀρχικλητῆρι τῶν ἡμετέρων Πατριαρχείων Θεοχάρει Χατζῇ Σταύρου τὸ παράσημον Μετζηδιὲ τετάρτης τάξεως.

— *Ἐπισκέψεις.* — Προχθὲς ἐπεσκέψαντο τὴν Α. Θ. Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην ἡ Α. Ε. ὁ ἐνταῦθα πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος Ν. Μαυροκορδᾶτος, ἡ Α. Ε. ὁ Ἀλέξανδρος Καραθεοδωρῇ πασᾶς, ἀρχιμεταφραστὴς τῶν αὐτοκρατορικῶν ἀναχτόρων, ἡ Α. Σ. ὁ μητροπολίτης Δέρκων Καλλίνικος, ἡ Α. Ε. ὁ Βασιλάκης βέης Σαρακιώτης, χθὲς δὲ ἡ Α. Σ. ὁ μητροπολίτης Χαλκηδόνος Γερμανός.

— *Μητροπολίτης Δράμας.* — Τῷ παρελθόντι Σαββάτῳ ἀφίκετο εἰς βασιλεύουσαν προσκληθεὶς ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ὁ πανιερώτατος μητροπολίτης Δράμας Φιλόθεος, ὃς καὶ κατευθυνθεὶς εἰς τὰ Πατριαρχεῖα ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην.

— *Μητροπολῖται Λήμνου καὶ Σωζοαγαθουπόλεως.* — Τῶν Μητροπολιτῶν Λήμνου Διοδώρου καὶ Σωζοαγαθουπόλεως Κωνσταντίνου αἰτησαμένων ἄδειαν τοῦ μὲν πρώτου ὅπως ἔλθῃ εἰς βασιλεύουσαν, τοῦ δὲ ἑτέρου ὅπως ἀπέλθῃ εἰς τὰ λουτρὰ τῆς Προύσης, ἡ Ἐκκλησία ἐχορήγησεν αὐτοῖς ταύτην.

— *Ἐξαρχία ἐν Βοδενοῖς.* — Ὁ πανιερώτατος μητροπολίτης Βερροίας Κωνστάντιος ἤγγειλε τῇ Ἐκκλησίᾳ ὅτι ἀφίκετο εἰς Βοδενὰ πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς ἀνατεθειμένης αὐτῷ ἐξαρχικῆς ἐντολῆς.

— *Μητροπολίτης Στρωμνίτσης.* — Ὁ πανιερώτατος μητροπολίτης Στρωμνίτσης Σωφρόνιος τηλεγραφικῶς ἤγγειλε τῇ Ἐκκλησίᾳ τὴν εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ αἰσίαν ἄφιξιν καὶ τὴν γενομένην αὐτῷ ὑπὸ τοῦ ποιμνίου ἐγκάρδιον ὑποδοχήν.

— *Μητροπολίτης Ἡλιουπόλεως.* — Ὁ πανιερώτατος μητροπολίτης Ἡλιουπόλεως Ταράσιος ὡς καὶ ἡ ἀξιότιμος Δημογεροντία Αἰδινίου, ἕδρας τῆς ἐπαρχίας, τηλεγραφικῶς ὑπέβαλον τῇ Ἐκκλησίᾳ τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ τὰς θερμὰς εὐχαριστίας τῶν κατοίκων ἐπὶ τῇ ἄρτι γενομένῃ προαγωγῇ τῆς τέως ἐπισκοπῆς αὐτῶν εἰς Μητρόπολιν.

— *Ἐκκλησιαστικὸν Ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον.* — Ἡ ἐνταῦθα Μεσκιωνικὴ Ἑταιρία δι' ἐπιστολῆς αὐτῆς ἀναγνωσθείσης ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τοῦ παρελθόντος Σαββάτου ἀνεκοίνωσε τῇ Ἐκκλησίᾳ ὅτι δωρεῖται τῷ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Ἐκκλησιαστικῷ ἀρχαιολογικῷ Μουσείῳ πᾶν ὅ,τι ἐκ τῆς παρ' αὐτῇ συλλογῆς τῶν κειμηλίων ἀνάγεται εἰς τὴν χριστιανικὴν ἀρχαιολογίαν. Διὰ τῆς αὐτῆς ἐπιστολῆς ὑποβληθεισῶν καὶ τῶν θεμελιωδῶν διατάξεων τῆς ἀνασυστάσης Ἑταιρείας ἐπεκυρώθησαν αὗται ὑπὸ τῆς ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου. Ἐπὶ τῇ δωρεᾷ ταύτῃ ἐνεκρίθη ὅπως ἐκφρασθῶσι τῇ Ἑταιρείᾳ αἱ εὐχαριστίαι τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπίσης ἀξιόλογον προσφορὰν ἐκκλησιαστικῶν κειμηλίων ἐποιήσαντο ἐσχάτως οἱ ἀξιότιμοι κκ. Κ. Μακρίδης πασᾶς καὶ Ζ. Νομικός.

— *Ὀρφανοτροφεῖον Σμύρνης.* — Διαβιβασθέντος εἰς τὰ Πατριαρχεῖα τοῦ σχετικοῦ πρακτικοῦ τῆς ἐκλογῆς τῆς νέας Ἐφορείας τοῦ ἐν Σμύρνῃ Ἑλληνικοῦ Ὀρφανοτροφείου, ἐκλεγείσης κατὰ τὸν παρελθόντα Αὔγουστον ὑπὸ γενικῆς συνελεύσεως τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος τοῦ σταυροπηγιακοῦ καθιδρύματος, συνῳδὰ τῷ διέποντι αὐτὸ κανονισμῷ, ἡ ἁγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος ἐπεκύρωσε τὴν γενομένην ἐκλογὴν τῶν νέων μελῶν ἐντειλαμένη ἅμα ὅπως ἀποσταλῶσιν οἱ λογαριασμοὶ τῆς προηγουμένης πρὸς γνῶσιν αὐτῆς.

— *Φονικὴ ἀπόπειρα.* — Μετὰ λύπης πολλῆς σημειοῦμεν ὅτι φονικὴ ἀπόπειρα κατὰ τῆς ζωῆς τοῦ κ. Δημητρίου Νικολαΐδου, διευθυντοῦ τῆς συναδέλφου «Κωνσταντινουπόλεως», ἐγένετο χθὲς ἐν τῷ γραφείῳ αὐτῆς ὑπό τινος τῶν στοιχειοθετῶν τοῦ Τυπογραφείου αὐτοῦ.

Ἡ ὑγεία τοῦ συναδέλφου διατελεῖ εὐτυχῶς ἐκτὸς κινδύνου, εὐχόμεθα δὲ ἐκ ψυχῆς ὑπὲρ ταχείας καὶ πλήρους ἀποκαταστάσεως αὐτῆς.

Ὁ Ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ.

НБ ОНУ imeni I. I. Mechnikova

1948

02/09/25 902500 НБ ОНУ

Наукова бібліотека ОДЕСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ імені І. І. МЕЧНИКОВА

П. III-726329